

være sig fra Pressen, Politikere eller andre, dette nytter intet, hvis der blot i enkelte Kredse af Befolkningen opstaar Tvivl om deres Upaavirkelighed som Følge af den offentlige Voterings Indførelse. I samme Øjeblik denne Tvivl gør sig gældende, hvor urigtig den end maatte være, i samme Øjeblik lider Højesterets Autoritet et alvorligt Knæk.

Dertil kommer, at Højesterets enstemmige Modstand paa dette Punkt bør respekteres, saa meget mere, som det er Mindretallets bestemte Overbevisning, at Højesteret i denne Modstand har Befolkningens store Flertal bag sig.

Med Hensyn til Sagførerordningen finder Mindretallet den af Flertallet foreslaede Regel om Landsretternes Adgang til at admitttere en juridisk Kandidat som Landsretssagfører uden det fulde Antal Prøvesagers Udførelse for betænkelig. Dette vil komme til at bero paa et Skøn, som hverken Retterne eller de enkelte Kandidater kan være tjent med. Paa den anden Side finder Mindretallet, at den nuværende Landsretsprøve kun indeholder meget ringe Garantier. Det er saaledes Mindretallet bekendt, at de tre Prøvesager, der nu forlanges, ikke overværes af alle 9 Dommere, der deltager i Afgørelsen, hvorfor der vil være Mulighed for, at en daarlig ført Sag ikke vil være i Stand til at øve den nødvendige Indflydelse paa Resultatet. Dertil kommer, at det for mange unge Sagførere er meget vanskeligt at skaffe sig de til Prøvesager egnede Sager. — Mindretallet stiller derfor Forslag under Nr. 70, hvorefter Prøven helt afskaffes.

Med Hensyn til Sagførerordningen ved Højesteret stiller man Forslag under Nr. 75, jfr. Pag. 6 i Betænkningen. — Herved gives der Befolkningen Adgang til at benytte den Sagfører, der har ført deres Sager i foregaaende Instans, samtidig med at der sikres, at de paagældende dog har en vis Rutine i Procedure. — Videre finder Mindretallet det paa den anden Side ogsaa forkert at gaa, og for at gaa videre kan i hvert Fald ingen Hensyn til Befolkningen anføres.

Med Hensyn til Domsmandsinstitutionen er Mindretallet medvirkende til dens Indførelse og mener ogsaa, at denne Form for Lægmands Deltagelse i Retsplejen maa anses for den bedste, idet Lægmandene her kommer til at deltage ikke blot som ved Nævningesager i Afgørelsen i Skyldsspørgsmaalet, men baade i Skyldsspørgsmaalet og Strafudmaalingen. At dette ogsaa for Befolkningen maa anses for en langt mere tilfredsstillende Form for Deltagelsen i Retsplejen, anser Mindretallet for givet.

Men ikke mindst under Hensyn til, at Nævningeinstitutionen ikke kan siges at have vakt udelt Tilfredshed, hvilket ogsaa har fundet sit Udtryk deri, at Regeringsforslaget ikke medtager under Nævningeomraadet Sager om visse Forbrydelser, der tidligere har henhørt derunder, finder Mindretallet, at naar man nu vil indføre denne nye Institution — Domsmandsinstitutionen —, saa bør man gaa forsøgsvis frem og ikke paa een Gang indføre denne baade ved Underretter og Landsretter. Hertil sigter Mindretallets Forslag. Vedrørende hele dette Spørgsmaal ønsker Mindretallet dog at tilføje, at Mindretallet ser med en vis Betænkelighed paa, at en stor Del Straffesager af alvorlig Art ved Domsmandsinstitutionen unddrages Højesterets Afgørelse, bortset fra Strafudmaalingen og anden i denne Relation underordnede Spørgsmaal, et Problem, som Mindretallet mener ogsaa bør overvejes.

Vedrørende Offentlighedsspørgsmaalet mener Mindretallet, at Offentligheden i Retsplejen bør værnes og bevares, hvor de indhentede Erfaringer ikke har vist, at Offentligheden kan medføre større Skade end Gavn.

Til at imødegaa dette sigter Mindretallets Ændringer, som gaar ud paa i visse Tilfælde at udvide Adgangen for Dommeren til at lukke Dørene, nemlig naar Hensynet til Sædeligheden gør det betimeligt, hvor det drejer sig om Vidner, der skal forklare om deres personlige Forhold, og disse ønsker det, hvor det drejer sig om Afhøring af Børn under 18 Aar og